

РЕШЕНИЕ

№ 3884

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Весела Тр. Живкова Офицерска

при участието на секретаря Кирилка Анг. Илиева
в присъствието на прокурора М. Д. М.
като разгледа докладваното от Весела Тр. Живкова Офицерска Гражданско дело № 20211100106976 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на **В. В. С. ЕГН ******* с адрес гр.София, кв. ***** против **Прокуратура на Република България**, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски за осъждане на ответника да му заплати сумата от **30 000 лв.**, частично предявен от сумата от 100 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди и **6 000 лв.** обезщетение за имуществени вреди във вид на претърпени загуби от заплатени адвокатски възнаграждения, вследствие на повдигнато обвинение за извършване на престъпления по чл. 172а, ал.1 и чл. 316, вр. чл.309, ал.1 от НК по досъдебно производство № 5130/2017г. по описа на СДВР, пр.пр. № 52527/2016г. по описа на СРП и внесен обвинителен акт, по който е образувано н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС, приключило с влязла в сила на 02.03.2021г. оправдателна присъда на СГС, постановена по в.н.о.х.д. №269/2021г., ведно със законната лихва върху сумите, считано от 02.03.2021г. до окончателното плащане.

Претендират се направените по делото разноси.

Твърди се в исковата молба, че по досъдебно производство № 5130/2017г. по описа на СДВР, пр.пр. № 52527/2016г. по описа на СРП с Постановление за привличане на обвиняем от 11.12.2018г., предявено на 13.12.2018г. ищецът бил привлечен като обвиняем по три обвинения – за престъпление по чл. 172а, ал.1 НК /използване по друг начин на чужд обект на авторско право/ и две престъпления по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1 НК /ползване на неистински частни документи – 2 броя декларации/. Спрямо него била взета мярка за неотклонение „подписка“. На 23.01.2019г. в СРС бил внесен обвинителен акт по посочените обвинения, по който било образувано н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС, НО, 99 състав. Разпоредителното заседание било проведено на 21.03.2019г., след което били проведени още 6 съдебни заседания – на дати 13.06.2019г., 25.09.2019г., 06.11.2019г., 12.12.2019г., 27.02.2020г. и 16.06.2020г. Твърди, че с Присъда от 10.06.2020г. по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС бил признат за невиновен и оправдан по обвинението за престъпление по чл. 172а, ал.1 НК и признат за виновен в извършването на продължавано престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1 НК. В резултат на подадена въззивна жалба от него и протест от прокурора, било образувано в.н.о.х.д. № 4043/2020г. по описа на СГС, НО, VIII въззивен състав. С Определение от 27.11.2020г. СГС прекратил делото и го върнал на

първоинстанционния за администриране на допълнението към протеста и допълнението към въззивната жалба, съгласно изискванията на чл. 321 НПК. След администриране на жалбата и протеста било образувано в.н.о.х.д. № 269/2021г. по описа на СГС, НО, VIII въззивен състав, по което с присъда № 260023 от 12.02.2021г. въззивният съд отменил първоинстанционната присъда и вместо това постановил нова, с която признал за невинен и оправдал ищеца по повдигнатото обвинение по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 НК и потвърдил присъдата в оправдателната и част. Присъдата влязла в сила на 02.03.2021г.

Поддържа, че във връзка с незаконното обвинение претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в постоянно напрежение от воденето срещу него на наказателно преследване за престъпления, които не е извършил, ежедневен дискомфорт, затруднения в упражняването на трудовата дейност, поради постоянните мисли за това. Поддържа, че е живеел непрекъснато в страх, че ще бъде осъден и ще лежи в затвора, тъй като за двете престъпления се предвиждало наказание лишаване от свобода. Не искал да излиза от къщи и трудно се организирайл да ходи на работа. Изпитвал страх, унижение, безпокойство, притеснение, които не е забравил и до днес. Преди всяко открито заседание не можел да спи. Явявал се във всички заседания, тъй като искал да докаже, че е невинен. Многобройните заседания затруднявали изпълнението на трудовите му задължения, налагало се да обяснява на колегите си за причините за отсъствията му и за закъсненията, което го поставяло в неудобна ситуация. Престанал да живее в хармония със себе си. Това му състояние се отразило и на близките му. Загубил ценен период от времето си да обяснява, че не е извършил тези престъпления. Ищецът поддържа, че е обществена личност, като професионално се занимава с организиране на концертни събития, включващи участието на едни от най-именитите български изпълнители. Като свидетели по делото били призовани известни български изпълнители, поради което мълвата за воденото срещу него наказателно производство се разнесла и голяма част от гилдията узнала за това. Информация за делото се появила и в интернет медии, напр. статия от 29.06.2020г. относно осъждането му на първа инстанция. Бил подложен на психически тормоз от колегите си в музикалната сфера, които често подмятали груби шеги по негов адрес, започнали да го наричат „престъпник“ и „измамник“, подлагали под съмнение професионалната му експертиза и моралът му. Започнал да губи клиенти и приятели, като някои от тях престанали да отговарят на позвъняванията му, не се отзовавали на предложенията му за работа. По-близките му приятели го питали дали наистина е извършил тези престъпления. Авторитетът му на професионалист в гилдията бил сринат, пострадало доброто му име, което дълги години градил в конкурентната среда на артистите в музикалния бранш, загубил дългогодишни приятелства. Ищецът твърди и че по указание на наблюдаващия прокурор по делото му била снета полицейска регистрация в сградата на СДВР, при която изпитвал унижение, срам, дискомфорт. Продължавал да изпитва притеснения, че името му фигурира в тези регистри. Ищецът поддържа и че през последните 3 години живота му се превърнал в кошмар, имал усещане за истински ад, от който не може да се отърси, Нямал желание да се храни и драстично отслабнал – с повече от 25 килограма. Започнал да губи желанието си за живот, за професионално развитие, мислите му били ангажирани само с това, че може да бъде лишен от свобода за престъпления, които не е извършил.

Ищецът поддържа, че ответникът следва да отговаря имуществено за повдигнатите и поддържани обвинения и претендира обезщетение за причинените му неимуществени вреди в размер на 30 000 лв. - частично предявен от общ размер от 100 000 лв., ведно със законната лихва от 02.03.2021 г. /датата на влизане в сила на присъдата/ до окончателно погасяване на задълженията.

Поддържа, че в резултат на незаконното му обвинение е претърпял и имуществени вреди във вид на претърпени загуби в общ размер на 6 000 лв. от заплащане на адвокатско възнаграждение по делото – досъдебна и съдебна фаза, както следва:

-Сумата от 1 500 лв., заплатено адвокатско възнаграждение за защита по досъдебното производство по Договор за правна защита и съдействие № 790218 от 18.12.2018г.; - сумата от 1 800 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за защита в първата инстанция по н.о.х.д.

№ 1517/2019г. по описа на СРС във връзка с обвинението за престъпление по чл. 172а, ал.1 НК, съгласно Договор за правна защита и съдействие от 07.03.2019г.; - сумата от 1 200 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за защита в първата инстанция по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС във връзка с обвинението за престъпление по чл. 316, вр. чл. 309 НК, по Договор за правна защита и съдействие от 07.03.2019г.; - сумата от 900 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на писмени възражения срещу допълнение към протеста, подаден срещу оправдателната част на присъдата по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС във връзка с обвинението за престъпление по чл. 172а, ал.1 НК и защитата по тях пред въззивната инстанция, съгласно договор за правна защита и съдействие от 17.12.2020г. и сумата от 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на въззивна жалба и допълнителни изложения към нея срещу осъдителната част на присъдата по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС във връзка с обвинението за престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 НК и защита по нея пред въззивната инстанция, съгласно Договор за правна защита и съдействие от 10.06.2020г.

Препис от исквата молба е редовно връчен на ответника Прокуратура на Република България и в указания едномесечен срок по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор.

Оспорва се ищецът да е претърпял действително претендираните вреди като пряк и непосредствен резултат от неоснователно обвинение. Оспорва се и предявения размер на обезщетението за неимуществени вреди като несъответстващ на принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Оспорва се и иска за имуществени вреди с възражения, че липсват доказателства за реално осъществена адвокатска защита, като оригиналите на договорите, по които се претендира заплатено адвокатско възнаграждение, следвало да са приложени към наказателното производство. Направено е възражение за наличие на основание за приложение на чл. 5 от ЗОДОВ, доколкото защитата на ищеца е била за леки престъпления и по см. на чл. 93, т.7 НК не е била задължителна, както и поради прекомерност на платените адвокатски възнаграждения.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно изискванията на чл. 235 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява и не се спори между страните относно тези обстоятелства, че с Постановление за привличане на обвиняем от 11.12.2018г., предявено на 13.12.2018г. по досъдебно производство № 5130/2017г. по описа на СДВР, пр.пр. № 52527/2016г. по описа на СРП ищецът бил привлечен като обвиняем по три обвинения – за престъпление по чл. 172а, ал.1 НК /използване по друг начин на чужд обект на авторско право/ и две престъпления по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1 НК /ползване на неистински частни документи – 2 броя декларации/. Спрямо него била взета мярка за неотклонение „подписка“. На 23.01.2019г. в СРС бил внесен обвинителен акт по посочените обвинения, по който било образувано н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС, НО, 99 състав. Разпоредителното заседание било проведено на 21.03.2019г., след което били проведени още 6 съдебни заседания – на дати 13.06.2019г., 25.09.2019г., 06.11.2019г., 12.12.2019г., 27.02.2020г. и 16.06.2020г. С Присъда от 10.06.2020г. по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС бил признат за невиновен и оправдан по обвинението за престъпление по чл. 172а, ал.1 НК и признат за виновен в извършването на продължавано престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1 НК. В резултат на подадена въззивна жалба от него и протест от прокурора, било образувано в.н.о.х.д. № 4043/2020г. по описа на СГС, НО, VIII въззивен състав. С Определение от 27.11.2020г. СГС прекратил делото и го върнал на първоинстанционния за администриране на допълнението към протеста и допълнението към въззивната жалба, съгласно изискванията на чл. 321 НПК. След администриране на жалбата и протеста било образувано в.н.о.х.д. № 269/2021г. по описа на СГС, НО, VIII въззивен състав, по което с присъда № 260023 от 12.02.2021г. въззивният съд отменил първоинстанционната присъда и вместо това постановил нова, с която признал за невинен и оправдал ищеца по повдигнатото

обвинение по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 НК и потвърдил присъдата в оправдателната и част. Присъдата е влязла в сила на 02.03.2021г. Установява се, че в досъдебното производство е приключило в рамките на законоустановения срок, като следствени действия с участието на обвиняемия не са извършвани, освен предявяването на обвинението и разпитът му. По първоинстанционното дело са проведени освен разпоредителното заседание, още 7 открити съдебни заседания, а във въззивното производство – едно, като ищецът е участвал в 6. Разпитани са свидетели, между които публично известни изпълнители – С. Й.С. Д.Т.Х., Й.П.К. и др.

Между страните не се спори относно обстоятелството, че в интернет медии било отразено осъждането на ищеца с присъдата по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС на първоинстанционния съд.

Видно от писмо вх. № 47563/26.07.2022г. на ГДНП, в „Картотека полицейска регистрация“ – документален информационен фонд на ГДНП за В. В. С. към 20.07.2022г. са установени данни за извършена полицейска регистрация № 6265/21.02.2019г., извършена в СДВР, за деяние по чл. 316, вр. чл. 309 НК – използване на неистински документ по ДП № 5130/2017г. на СДВР, като към 20.07.2022г. не са установени данни постъпвало искане за снемане на полицейската регистрация на В. В. С..

По делото е прието заключение на Съдебно-психологична експертиза, което съдът кредитира като обективно, компетентно и обосновано. Вещото лице дава заключение, че по време на наказателното производство ищецът В. С. е достигнал състояние на депресивен епизод, чиито симптоми до момента са редуцирани, но не компенсирани с прием на медикаментозна терапия, назначена от специалист-психиатър. Към момента на изследването симптомите на депресивното разстройство са редуцирани, като са налични резидуални /остатъчни/, за които той продължава прием на медикаментозна терапия. Налице са остатъчни симптоми на тревожност и подтиснатост, които кумулират в психиката му, като продължава да приема лекарства. Травматичното събитие е довело до изчерпване психичните ресурси и функционален срив, което е довело до симптомообразуване и нозология /формиране на патология на болестен процес/ с отключване на депресивен епизод. Към момента на изследването се установяват невротично-афективни феномени, които към момента не достигат клинични изяви, но продължават да кумулират в психиката. Същите не са дезактуализирани напълно на фона на актуален прием на медикаментозна терапия.

Във връзка с търпените от ищеца неимуществени вреди, пред настоящата съдебна инстанция са разпитани свидетели.

Свидетелят И.Т.Г. установява, че познава ищеца от 2005г. в качеството си на журналист. Препоръчала го певицата М.И., която била очарована от него, от неговите знания и творчество. Тя казала на свидетеля, че ищецът е ентузиаст и се отнася с уважение към историята на песните. От колега журналист свидетелят разбрал за воденото срещу ищеца наказателно производство. Било през 2019г. От статия в столичен ежедневник пък свидетелят разбрал, че ищецът е осъден. В. му споделил, че е огорчен. В музикалната гилдия също се разчуло за делото. Изпълнители, с които ищецът работел преди, се отдръпнали от него. Ищецът отслабнал с над 20 кг., изпитвал страх, не бил предишния весел човек. Преди бил душата на компанията, бохем, ларш. Занимавал се с издаването на компакт-дискове на стари златни песни, популяризирил ги в негови предавания и концерти. В последните 3-4 години имало голям отлив заради лошата му репутация. Изпълнители го напуснали и не издавал дискове. Социалните му контакти били намалени, станал труден за общуване. Споделил на свидетеля, че взема антидепресанти. През 2019-2020г. ищецът се занимавал с организиране на концерти.

Свидетелката П.Н. П.а, колега на ищеца казва, че забелязала промени в ищеца – затворил се в себе си, изгубил усмивката си, бил тъжен, отслабнал. През сълзи казал, че бил оклеветен. Изгубил желание за работа. В социалните медии се появила информация за воденото против него наказателно преследване. Певците се отдръпнали от него, работата

му намаляла. Ищецът бил смазан от това, че в полицията се отнесли с него като с престъпник. Преди това бил много добър организатор, обединявал певците. В момента бил водещ на предаване в телевизия и също организира концерти, но някои от певците се преместили при друг издател.

Свидетелката А.Н.Я. – адвокат по граждански дела на ищеца казва, че го познава от 3-4 години. Той и споделил за воденото срещу него наказателно производство, бил притеснен, стресиран, често я питал може ли да го вкарат в затвора за такова нещо. Майка му разбрала за обвиненията от призовки, които получавали на адреса си, което разстроило ищеца. Вестниците пишели, че е мошеник, измамник, като това продължавало и през 2022г. Хората от неговите среди се отдръпнали. Той отслабнал. Казал, че преди съдебните заседания
писе
успокоителни.

Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели. Същите са дадени добросъвестно, логични са, непротиворечиви и последователни.

При така установената по-горе фактическа обстановка, Съдът намира следното от правна страна:

Предявени са иски с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за обезщетяване на неимуществени и имуществени вреди, претърпени вследствие незаконно обвинение в извършване на престъпление.

Материалноправната претенция на ищеца се обосновава с отговорността на държавата за незаконната дейност на нейните правозащитни органи. Случаите на тази отговорност са казуистично изброени в чл. 2 от ЗОДОВ. Държавата дължи обезщетение на всеки гражданин при незаконно обвинение в извършване на престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или, поради това че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

Съдът намира, че са налице основанията по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата за причинени на ищеца вреди от незаконните действия на нейни органи. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина /виновно поведение/ от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл.45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност – обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното, съгл. чл.45, ал.2 от ЗЗД.

При това положение и имайки предвид гореизложената фактическа обстановка, както и твърдените обстоятелства по делото, то ищецът трябва да докаже относно основателността на иска си:

На първо място субекта на извършеното деяние, а именно - надлежен правозащитен орган, което безспорно е установено в настоящия процес.

Съгласно чл. 7 ЗОДОВ иски за обезщетение се предявяват срещу органите по чл. 1 и чл. 2 ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия, са причинени вреди. Пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност. Налице е пасивна легитимация на ответника.

Прокуратурата на Република България е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище гр. София - чл. 137 ЗСВ.

На второ място ищецът следва да докаже факта на деянието, което в случая се заключава в обвинение в извършване на престъпление, за което е оправдан с влязла в сила присъда.

Този факт също е налице и се установява безспорно от приложените към исковата молба писмени доказателства.

От правно значение за ангажиране отговорността на държавата на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е обвинение в извършване на престъпление, за което ищецът е оправдан, респ., ако има установени претърпени в по-голяма степен неудобства в резултат на това обвинение и на взетата спрямо него мярка за неотклонение. В случая такова неудобство е създадено на ищеца в периода от 11.12.2018г. – 21.03.2019г. с взетата спрямо него мярка за неотклонение "Подписка".

С ангажираните гласни доказателства ищецът установи и фактът на причинените му обичайни, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, спрямо което е било незаконно повдигнато и поддържано обвинение, изразяващи се в изживени емоционални страдания - негативни чувства от факта на обвинението, преживения стрес и нервно напрежение. Настъпването на неимуществени вреди не се презюмира по силата на закона, поради което установяването на този факт е в доказателствена тежест на ищеца.

Ищецът доказва при условията на пълно и главно доказване претърпени от него и описани по-горе неимуществени вреди като пряка и непосредствена последица от незаконно повдигнатото обвинение.

И на последно място ищецът следва да докаже вида на претърпените от него вреди-неимуществени и имуществени по чл. 4 на ЗОДОВПГ, както и причинно-следствена връзка между вредите и неправомерните актове на държавния орган, т. е. факта на деянието.

Съгласно ППВС № 4/1968 г. при определяне обезщетението за неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. Размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост, като се извършва преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства.

Съобразно утвърдената практика на ВКС, в понятието "неимуществени вреди" се включват всички телесни и психически увреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само отрицателно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време.

Съгласно трайно установената съдебна практика - конкретно при иска по чл. 2, ал. 1, т. 3, изр. 1 ЗОДОВ правно релевантните обстоятелства, от значение за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления-умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; по какъв начин последното се е отразило на ищеца - има ли влошаване на здравословното му състояние, ако да - в каква степен и от какъв вид, конкретните му преживявания, както и цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта се определя глобално - за всички претърпени неимуществени вреди. В мотивите към решението си съдът трябва да посочи конкретно обстоятелствата, които е взел предвид, както и значението им за определения от него размер на обезщетението за неимуществените вреди. В този смисъл решения по гр. д. № 582/2018 г. на IV г. о., гр. д. № 4641/2015 г. на IV г. о., гр. д. № 1381/2010 г. на III г. о.

По делото са установени следните обстоятелства, които са от значение за определяне на справедливия размер на обезщетението:

На 11.12.2018 г. ищецът е бил привлечен като обвиняем по досъдебно производство № 5130/2017г. по описа на СДВР, пр.пр. № 52527/2016г. по описа на СРП по обвинение за извършено престъпление по 172а, ал.1 и две престъпления по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1 НК, наказуеми както следва - първото с лишаване от свобода до пет години и с глоба до 5 хиляди лева, а второто и третото – с лишаване от свобода до две години, т. е. за престъпления, които не са тежки по смисъла на чл. 93, т. 7 от Допълнителната разпоредба на НК. Повдигнати са обвинения в извършването на три престъпления, а в съдебна фаза обвиненията са редуцирани до две. Процесното наказателно преследване срещу ищеца е продължило около 2 години и 3 месеца, като е приключило на 02.03.2021 г. с влязла в сила оправдателна присъда. В рамките на процесното наказателно производство ищецът е бил привлечен като обвиняем и срещу него е внесен обвинителен акт в съда. От показанията на разпитаните свидетели се установява, че ищецът се чувствал обиден, огорчен, оклеветен, стресиран, депресиран и унизен, както и че бил представен пред обществото като престъпник, какъвто не бил. Изпитал негативни емоции при полицейската му регистрация. Установява се, че воденото срещу него наказателно производство довело до драстичното му отслабване, загуба на настроение, желание за работа и забавления. Довело до напрежение в семейството му, когато родителите му разбрали за това. В професионален план пострадала репутацията на ищеца, известни певци се отдръпнали от него и преминали при друг издател. Влошило се и психическото му здраве, видно от заключението на вещото лице, съгласно което ищецът В. С. е достигнал състояние на депресивен епизод, чиито симптоми до момента са редуцирани, но не компенсирани, с прием на медикаментозна терапия, назначена от специалист-психиатър. Към момента на изследването симптомите на депресивното разстройство са редуцирани, но са налични остатъчни такива, за които той продължава прием на медикаментозна терапия.

С оглед на горното Софийски градски съд намира, че предявеният иск за обезщетение за причинени неимуществени вреди е основателен в размер на 6 000 лв., тъй като в този размер той е съобразен със събраните по делото доказателства, с принципа на справедливост по чл. 52 от ЗЗД и е адекватен да репарира претърпените от ищеца морални вреди.

При определяне на този размер на обезщетение, Съдът съобразява и обстоятелството, че ищецът е с чисто съдебно минало, както и че наказателното производство е приключило в разумен срок.

Предвид горното искът за неимуществени вреди ще следва да бъде уважен за сумата от 6 000 лв. и отхвърлен за горницата до частично предявения размер от 30 000 лв. като неоснователен.

Този размер удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото.

Този размер съответства и на съдебната практика по аналогични случаи.

По иска за имуществени вреди. По съображенията, изложени по-горе в настоящото решение, искът се явява основателен. По възражението на ответника, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение е прекомерно, съдът намира следното:

Съобразно задължителното за настоящия съдебен състав Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г., т. д. № 1/2017 г. на ОСГК, ВКС, при иск по чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ съдът може да определи обезщетението за имуществени вреди, съставляващи адвокатско възнаграждение, в размер, по-малък от платения в наказателния процес.

Имуществени вреди за адвокатско възнаграждение съставляват реално направените разходи за платено в хода на наказателното производство адвокатско възнаграждение.

Видно от материалите по досъдебното производство, от ищеца е представен Договор за правна защита и съдействие от 18.12.2018г. – л. 102, видно от който той е заплатил в брой адвокатско възнаграждение за защита по досъдебното производство в размер на 1 500 лв. съдът намира така платеното адвокатско възнаграждение за прекомерно. Делото не се

отличава с фактическа и правна сложност, защитникът е участвал в проведени на една дата – 18.12.2018г. процесуално-следствени действия – привличане, разпит и предявяване на разследването на обвиняемия, поради което възнаграждението следва да бъде намалено до минимума, установен в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 600 лв.

В производството пред първата инстанция е представен Договор за правна защита и съдействие от 21.03.2019г., видно от който ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение за защита по н.о.х.д. № 1517/2019г. в размер на 1 500 лв.

В производството пред втората инстанция, на 08.01.2021г. защитникът на ищеца е представил с молба два договора за правна защита и съдействие. Видно от първия от 07.03.2019г. ищецът е платил в брой адвокатско възнаграждение за защита пред първата инстанция по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС по обвинението по чл. 172а, ал. 1 НК в размер на 1 800 лв. Видно от втория от същата дата – 07.03.2019г. ищецът е платил в брой адвокатско възнаграждение за защита пред първата инстанция по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС по обвинението по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 НК в размер на 1 200 лв.

Съдът намира, че за защитата в първата инстанция платеното общо възнаграждение в размер на 4 500 лв. е прекомерно. Минималното възнаграждение, съгласно чл. 13, ал.1, т.2 от Наредбата за защитата по всяко от обвиненията е по 600 лв. Като отчете извършените от защитника процесуални действия - участието му в 6 открити съдебни заседания, от които процесуални действия са извършвани фактически в 4, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до 1 000 лв. за защитата по двете обвинения, като съдът съобрази и чл. 13, ал.3 от Наредбата.

В производството пред въззивната инстанция ищецът е представил и Договор за правна защита и съдействие от 10.06.2020г., видно от който за изготвяне на въззивна жалба и допълнение към нея срещу осъдителната част на присъдата и защита по нея пред въззивната инстанция за престъплението по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1 НК ищецът е заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. Представил е и Договор за правна защита и съдействие от 17.12.2020г., видно от който за изготвяне на писмени възражения против допълнение към протеста относно оправдателната част на присъдата за престъплението по чл. 172а, ал.1 НК и защита по тях пред въззивната инстанция ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 900 лв. Съдът, като отчете обстоятелството, че въззивното производство не се е отличавало с фактическа и правна сложност и разглеждането му е приключило в едно съдебно заседание намира, че платеното от ищеца адвокатско възнаграждение е прекомерно и следва да бъде намалено до минимума, определен в Наредбата, а именно – сумата от 900 лв., съобразно чл. 13, ал.3, вр. ал.1, т.2 от Наредбата.

Така имуществените вреди, които ищецът е претърпял в причинна връзка с незаконното обвинение, изразяващи се в направени разходи за платени адвокатски възнаграждения в хода на наказателното производство са в общ размер от 2 500 лв. и в този размер искът е основателен. Над него – до предявения от 6 000 лв. следва да се отхвърли.

Следва да се присъди и законна лихва върху обезщетенията, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 02.03.2021г. до окончателното плащане.

По разноските в процеса:

Ищецът заявява искане за присъждане на направените съдебни разноски в производството. Претендира такива в размер на платената държавна такса от 10 лв. и платено адвокатско възнаграждение в размер на 4 120 лв.

На основание чл. 78, ал.1 ГПК, вр. чл. 10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноските за платена държавна такса в размер на 10 лв.

Възражението на ответника за прекомерност на платеното адвокатско

възнаграждение от 4 120 лв. е основателно. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност и е приключило в две съдебни заседания, поради което съдът намира, че платеното възнаграждение е прекомерно и следва да бъде намалено до минимума, определен в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 1 610 лв. Съразмерно на уважената част от иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 380.14 лв.

Ответникът на основание чл. 10, ал.3, изр. първо от ЗОДОВ следва да бъде осъден да заплати и разноските по производството в размер на 250 лв. депозит за вещо лице, платен от бюджета на съда.

Така мотивиран Софийски градски съд в настоящия си състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, Съдебната палата да заплати на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ на **В. В. С. ЕГН ******* с адрес гр.София, кв. ***** сумата от **6 000 лв. /шест хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди и сумата от **2 500 лв. /две хиляди и петстотин лв./** - имуществени вреди, вследствие на незаконно повдигнато и поддържано от Прокуратура на РБ обвинение по досъдебно производство № 5130/2017г. по описа на СДВР, пр. пр. № 52527/2016г. по описа на СРП, в извършване на престъпления по чл. 172а, ал.1 НК и по чл. 316, вр. чл. 309, ал.1 НК, за които е оправдан с влязла в сила на 02.03.2021 г. присъда по н.о.х.д. № 1517/2019г. по описа на СРС и в.н.о.х.д. №269/2021г. по описа на СГС, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен предявения иск за неимуществени вреди за разликата над 6 000 лв. до частично претендираната сума от 30 000 лв. от пълния размер от 100 000 лв. и предявения иск за имуществени вреди за разликата над 2 500 лв. до предявения размер от 6 000 лв.

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, Съдебната палата да заплати на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на **В. В. С. ЕГН ******* с адрес гр.София, кв. ***** сумата 10 лв. разноски за платена държавна такса и сумата от 380.14 лв. разноски за платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, Съдебната палата да заплати на основание чл. 10, ал.3, изр. първо от ЗОДОВ по сметка на СГС направените разноски по производството от бюджета на съда в размер на 250 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____